Dosar nr. 2-2046/2025
2-25017554-12-2-11022025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

28 mai 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Central
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Mihaela Scripliuc
Grefier Anghelina Roibu

examinând în şedinţă publică cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Maria Sorochina și Iuri Sorochin împotriva lui Ivan Taburceanu și Parascovia Taburceanu cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, și a cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t :

La 06 februarie 2025 avocatul Iuri Sorochin în interesele lui Maria Sorochina și Iuri Sorochin au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ivan Taburceanu și Parascovia Taburceanu cu privire la repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii au indicat că, la 09 august 2023, aproximativ la ora 12:20 în mun. Chișinău, la intersecția cu str. Pușkin și bd. Ștefan cel Mare, Parascovia Taburceanu conducând automobilul de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** care aparține cu drept de proprietate lui Ivan Taburceanu, deplasându-se pe str. Pușkin, manifestând imprudență la trafic și ignorând art. 49 din Regulamentul circulației rutiere al RM a comis tamponarea cu „*****” cu nr. de înmatriculare ***** anul producerii 2020 care aparține lui Iuri Sorochin care era la volan, iar pe scaunul pasagerului se afla Maria Sorochina, cauzându-i prejudiciu material și moral.

Au relatat că, faptele date se confirmă prin procesul-verbal cu privire la contravenție din 09 august 2023 și decizia agentului constatator, iar Parascovia Taburceanu a recunoscut săvârșirea contravenției și a acceptat sancțiunea stabilită, fapt pentru ce a semnat.

În rezultatul accidentului rutier, pasagera Maria Sorochina și conducătorul auto Iuri Sorochin au fost loviți de un val de șoc și confuzie. În urma accidentului, reclamanții au avut un tremur nervos, însă Parascovia Taburceanu nu a recunoscut vinovăția pe loc și nu a regretat cele invocate, ba mai mult, spunea că nu a accidentat pe nimeni.

Au specificat că, trauma psihologică a fost afectată pe termen lung al accidentului asupra sănătății mentale a persoanelor implicate, inclusiv tulburări de stres posttraumatic.

Dat fiind faptul că, accidentul rutier a fost produs din vina contravenientului și anume de către Parascovia Taburceanu care a recunoscut până la urmă vina conducând automobilul de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** a comis tamponarea cu automobilul „*****” cu nr. de înmatriculare ***** care aparține lui Iuri Sorochin cauzându-i prejudiciu material și moral, iar proprietarul automobilului de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** este Ivan Taburceanu, care răspunde solidar cu Parascovia Taburceanu de pericolul sporit care a fost încredințat ultimei.

A comunicat că, temeiul juridic de încasarea a prejudiciului material în partea compensării cheltuielilor de tratament părții vătămate este prevăzut de art. 2025 din Codul civil și art. 22 alin. (2) și (8) din Legea 414.

A explicat că, paguba cauzată automobilului „*****” a determinat costul total privind reparația automobilului în sumă de 10000 lei, sumă ce urmează a fi încasată din contul Parascoviei Taburceanu și a lui Ivan Taburceanu în mod solidar.

Totodată a relatat că, având în vedere că automobilul este nou (la momentul accidentului rutier nici nu avea 20 000 km) și pe garanție, prin efectuarea acestui accident prețul automobilului s-a devalorizat cu suma de 10000 lei, la fel care urmează a fi încasați din contul pârâților în mod solidar.

Referitor la prejudiciul moral au indicat că temeiul juridic al încasării acestuia este prevăzut la art. 2013, 2028, 2036, 2037, 2038 al Codului civil și art. 16 alin. (2) din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Prejudiciului moral constă în încasarea de la partea civilă responsabilă a unei sume de bani care poate aduce compensație suferințelor suportate de Maria Sorochina și Iuri Sorochin de pe urma accidentului rutier. Or, în urma acestui accident reclamanții au avut un tremur nervos, însă Parascovia Taburceanu nu a recunoscut vinovăția pe loc și nu a regretat cele comise. Trauma psihologică din urma accidentului a afectat sănătatea mentală a reclamanților, inclusiv tulburări de stres posttraumatic.

A reiterat că, prin contravenția comisă, Parascovia Taburceanu i-a cauzat lui Iuri Sorochin și Mariei Sorochina suferințe fizice/psihice.

La caz, consideră că urmează a fi evaluată influența schimbării micro-mediului social al părții civile în cazul schimbării circumstanțelor sociale, ce duce la afectarea negativă a nivelului psihologic a părții vătămate. În această situație poate constata cu ușurință că factorii psihologici în urma acestui incident nu permit lui Sorochina Maria și Sorochin Iuri elasticitatea în acțiunile sale de mai apoi, or, anume această situație a fost stagnarea și inhibarea rezultatelor propuse, iar acestea din urmă reflectau succesul spre care tindeau și tind reclamanții.

A menționat că, importanța prejudiciului moral este determinată de faptul că anume suma de 30000 lei ca recompensă pentru prejudiciul moral poate aduce careva satisfacție compensatorie victimei (părții civile) pentru suferințele cauzate prin infracțiune.

Intensitatea și gravitatea suferințelor-este determinată însăși de calificarea stresului și o tulburare psihică lui Sorochina Maria și Sorochin Iuri.

Remarcă faptul că, stresul și tulburarea psihică a părții civile a avut o intensitate sporită datorită faptului că Parascovia Taburceanu fiind conducător auto a automobilului a ignorat prevederile Regulamentului circulației rutiere.

Statutul Organizațiilor Mondiale a Sănătății definește noțiunea de sănătate drept bunăstare fizică, psihică și socială. Prin accidentul în cauză a fost afectată bunăstarea părții civile, iar fapta săvârșită a trezit suferințe psihice enorme. Psihicul omenesc nu se află în gol, ci în corpul fizic al omului, din care cauză sub acțiunea suferințelor psihice asupra corpului fizic se petrec schimbări negative a sănătății fizice.

Referitor la importanța valorilor lezate a menționat că, este determinat de faptul că prin accidentul rutier a fost pusă sub amenințare integritatea psihică. Astfel, prin acțiunile contravenționale, contravenientul a atentat la dreptul fundamental al omului-dreptul la integritate fizică și psihică prevăzute și garantate de art. 24 alin. (1) din Constituție.

Circumstanța legăturii de afecțiune este determinată de faptul că, în urma consecințelor contravenționale săvârșite de contravenient au avut de suferit psihic și moral și rudele apropiate de ordin afectiv, cum este soția lui Iuri Sorochin.

În temeiul art. 85 alin. (1), 90, 61 alin. (1), art. 219 alin. (1)-(4) din Codul de procedură penală, 221, 225, 387 alin. (1) din Codul de procedură civilă, art. 776, 1998, 2013 alin. (4), 2025, 2028, 2036, 2037, 2038 din Codul civil, art. 383 al Codului contravențional, art. 61 alin. (2) din Legea ocrotirii sănătății nr. 411 din 28 martie 1995, art. 1 alin. (3), art. 24 și 46 din Constituție solicită încasarea în mod solidar de la Parascovia Taburceanu și Ivan Taburceanu în beneficiul lui Sorochin Iuri a prejudiciului material format din: -1500 lei pentru întocmirea raportului de evaluare a pagubei cauzate automobilului; -6600 lei pentru costul total privind reparația automobilului de model „*****” anul producerii 2020; -10000 lei pentru costul devalorizării automobilului de model „*****” anul producerii 2020, în beneficiul lui Sorochina Maria și Iuri Sorochin a prejudiciului moral în mărime de 30000 lei, în beneficiul lui Sorochina Maria a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 10000 lei, a cheltuielilor poștale în sumă de 27, 20 lei și servicii notariale în mărime de 16 lei, iar în beneficiul lui Iuri Sorochin a taxei de timbru.

La 08 aprilie 2025 Parascovia Taburceanu și Ivan Taburceanu fiind reprezentați de avocatul Ion Casian au depus referință la cererea de chemare în judecată depusă de Maria Sorochina și Iuri Sorochin.

În motivarea referinței au menționat că, consideră cererea neîntemeiată și pasibilă de respingere.

În acest sens au relatat că, art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, stabilește că, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Respectiv, în speță reclamanții nu au probat cerințele lor în modul prevăzut de lege. Documentele prezentate de reclamanți nu confirmă cerințele invocate în cererea de chemare în judecată.

Având în vedere că, automobilul la volanul căruia se afla pârâta în momentul accidentului rutier era asigurat de răspundere civilă auto, iar prejudiciul material conform legii dacă acesta real există se compensează de Compania de asigurării „Grawe Carat

Asigurări” SA care urmează să fie atras în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâților.

Au indicat că, din conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție din 09 august 2023 și hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 04 martie 2024 se constată că Parascovia Taburceanu a fost recunoscută de comiterea contravenției prevăzute de art. 242 alin. (2) din Codul contravențional și sancționată în baza acestei norme cu amendă în mărime de 24 unități convenționale și 6 puncte de penalizare. Fapta a fost recunoscută și sancțiunea executată.

Au mai comunicat că, procesul-verbal cu privire la contravenție a fost contestat doar de Iuri Sorochin în legătură cu dezacordul cu sancțiunea aplicată, iar în ședința de judecată a menționat că unicul motiv din care a depus contestația a fost să afle unde locuiește contravenienta. Contestația a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Pârâții au specificat că, este regretabil de accidentul produs și având în vedere că sunt ambii pensionari, iar ea Parascovia Taburceanu suferă de maladie oncologică, consideră echitabil și uman aplicarea principiului expus în hotărârea Curții Europene pentru Apărarea Dreptului Omului, cererea nr. 60115/00 din 20 aprilie 2004, conform căruia în paragraful 44 Curtea estimează că, constatarea violării constituie prin sine o satisfacție echitabilă pentru orice prejudiciului moral eventual suferit de interesat.

A menționat că conform pct. 16 al Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin decizia nr. 2 din 30 martie 2012 a Consiliului Uniunii Avocaților, pentru aprobarea cheltuielilor suportate și prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor a dovezii achitării onorariilor avocaților, lista detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și orarul timpului aferent acestora. Totodată la determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va ține cont de: complexitatea cauzei, timpul de muncă depus de avocat, aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistență, faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă limitează capacitatea de a lucra în alte dosare, rezultatul obținut, restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei, natura și durata relației dintre avocat și client, experiența, reputația și abilitatea avocatului, justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză, suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză, alți factori la discreția instanței.

Astfel, urmează a se reține că cauza nu prezintă o complexitate sporită, obiectul litigiului nefiind o noutate, iar problemele abordate în fața instanței nu sunt dificile iar cauza se examinează într-un termen relativ restrâns.

Prin urmare, având în vedere și faptul că asistența juridică se acordă mamei în aceiași cauză, cheltuielile de asistență juridică pretinse de reclamant nu sunt reale, rezonabile și nici necesare.

În aceste circumstanțe, solicită pârâții respingerea acțiunii depuse de Sorochina Maria și Sorochin Iuri ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată, reclamantul Iuri Sorochin atât din numele său cât și în calitate de reprezentant al reclamantei Maria Sorochina a susținut motivele de fapt și de

drept indicate în cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea integrală a acesteia. A menționat că, nu s-a adresat la compania de asigurări referitor la repararea prejudiciului material deoarece nu cunoștea la ce companie să se adreseze, deoarece pârâții nu au prezentat acte în acest sens. Mai mult, consideră că, deși automobilul condus de pârâta Parascovia Taburceanu la momentul accidentului rutier era asigurat de răspundere civilă auto, totuși consideră că prejudiciul urmează a fi reparat de către persoana vinovată și anume Parascovia Taburceanu și Ivan Taburceanu care este proprietarul automobilului. Totodată a relatat că, suma prejudiciului material indicată pentru reparația automobilului este una mică, or, automobilul este practic nou, iar în cazul în care se adresa la centrul de deservire a automobilului era cu mult mai mare. Referitor la suma de 10000 lei ce constituie costul devalorizării automobilului ce aparține reclamantului, a menționat că automobilul era nou, iar după producerea accidentului rutier, valoarea și prețul de piață a acestuia a scăzut considerabil.

Reclamanta Maria Sorochina în ședința de judecată nu s-a prezentat, însă fiind reprezentată de avocatul Iuri Sorochin, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa acesteia.

În ședința de judecată pârâții Parascovia Taburceanu și Ivan Taburceanu fiind înștiințați legal nu s-au prezentat și nu au comunicat instanței motivele neprezentării, careva cereri de amânare sau examinare în lipsă nu au înaintat, astfel, instanța prin prisma art. 206 alin. (3) din Codul de procedură civilă a dispus examinarea cauzei în lipsa acestora.

Audiind explicațiile participantului la proces, studiind cererea de chemare în judecată și materialele dosarului, judecătorul consideră acțiunea neîntemeiată și care urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Conform art. 130 alin. (1)-(3) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază

de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.

Art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

În conformitate cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Astfel, în ședința de judecată s-a constatat și din materialele cauzei rezultă că, la 09 august 2023 ora 14:44 agentul constatator din cadrul DP Chișinău a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenție Seria nr. MAI06028620 în privința Parascoviei Taburceanu prin care a constatat că, la 09 august 2023, ora 12:20 în mun. Chișinău, str. Pușkin - bd. Ștefan cel Mare, Taburceanu Parascovia conducând automobilul de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** nu a manifestat prudență în trafic, nu a lăsat spațiu liber față de vehiculul precedent astfel a ciocnit automobilul de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** condus de Iuri Sorochin.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție Seria nr. MAI06028620 din 09 august 2023 Parascovia Taburceanu a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art. 242 alin. (2) din Codul contravențional, și prin decizia agentului constatator fiindu-i aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 24 u.c. și 6 puncte de penalizare (f.d.6).

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 04 martie 2024 a fost respinsă ca neîntemeiată contestația depusă de Iuri Sorochin împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție Seria nr. MAI06028620 din 09 august 2023 și decizia de sancționare emise în baza acestuia, prin care Parascovia Taburceanu a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art. 242 alin. (2) din Codul contravențional (f.d.43-44).

Totodată instanța reține că, în cererea de chemare în judecată a fost indicat că, în momentul producerii accidentului rutier ca pasager al automobilului de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** condus de Iuri Sorochin era mama acestuia Maria Sorochina.

Astfel, înaintând prezenta cerere de chemare în judecată împotriva Parascoviei Taburceanu și a lui Ivan Taburcean, Iuri Sorochin și Maria Sorochina solicită încasarea în mod solidar de la pârâți în beneficiul reclamantului Iuri Sorochin a prejudiciului material format din cheltuieli pentru raportul de evaluare a pagubei cauzate automobilului în mărime de 1500 lei, cheltuieli pentru costul reparației automobilului în mărime de 6600 lei și pentru costul devalorizării automobilului în sumă de 10000 lei, și în beneficiul reclamanților Iuri Sorochin și Maria Sorochina a prejudiciului moral în mărime de 30000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Conform art. 383 alin. (2) din Codul contravențional, victima, reprezentantul ei, martorul, specialistul, expertul, interpretul, traducătorul, apărătorul (avocatul) au dreptul

la repararea prejudiciului şi a cheltuielilor suportate în procesul contravenţional în ordinea procedurii civile, cu excepţia cazurilor cînd nu există divergenţe asupra întinderii acestora.

Conform art. 19 alin. (1) din Codul civil, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Conform art.776 Cod civil obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Conform art.1998 alin.(1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Cu privire la cerința reclamanților referitor la încasarea în mod solidar de la pârâți a prejudiciului material ce constă din cheltuieli pentru raportul de evaluare a pagubei cauzate automobilului în mărime de 1500 lei și cheltuieli pentru costul reparației automobilului în mărime de 6600 lei, instanța reține următoarele.

Respectiv, din materialele cauzei rezultă cert că, la momentul producerii accidentului rutier din data de 09 august 2023, automobilul de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** condus de persoana vinovată Parascovia Taburceanu aparținea cu drept de proprietate lui Ivan Taburceanu.

Totodată, din actele anexate la materialele dosarului precum și din referința prezentată de pârâți se atestă că, Ivan Taburceanu în calitate de asigurat deținea poliță de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă nr. RCAI-008499471 în privința automobilului de model „*****”, cu nr. de înmatriculare ***** valabilă pentru perioada 29 martie 2023- 28 martie 2024, pentru un număr nelimitat de persoane, eliberată de Compania de Asigurări „Grave Carate Asigurări” SA (f.d.12, verso).

Conform art. 7 alin. (4) din Codul civil, în cazul situațiilor juridice contractuale în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura și întinderea drepturilor și obligațiilor părților, precum și orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel.

Astfel, conform art. 2 din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, constituie asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule (în continuare – asigurare obligatorie de răspundere civilă auto) – contract de asigurare, probat prin polița de asigurare RCA și/sau certificatul de asigurare „Carte Verde”, prin care un asigurător licențiat, în condițiile prezentei legi, să practice asigurare obligatorie de răspundere civilă auto se obligă, în baza unei prime plătite de asigurat, să despăgubească prejudiciile cauzate prin accident de autovehicul în perioada de valabilitate a contractului de asigurare.

Potrivit art. 22 alin. (1) și (2) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, despăgubirile se stabilesc în baza unui acord scris între persoana păgubită sau reprezentantul ei legal şi asigurător ori, în cazul în care nu s-a ajuns la nici o înţelegere, prin hotărîre judecătorească definitivă şi irevocabilă.

În cazul *stabilirii despăgubirii prin hotărîre judecătorească*, drepturile persoanei păgubite prin accident produs de autovehicul aflat în proprietatea sau utilizarea unei persoane asigurate în Republica Moldova se exercită faţă de asigurătorul de răspundere civilă auto, în limitele obligaţiei lui stabilite prin prezenta lege, cu citarea obligatorie, în calitate de intervenienţi accesorii, a persoanei/persoanelor răspunzătoare de producerea accidentului.

Totodată, conform art. 16 din legea menționată, este stipulat expres că, asigurătorul nu acordă despăgubiri pentru: a) partea din prejudiciu care depăşeşte limitele despăgubirilor de asigurare prevăzute la art.14 alin.(2) la data producerii accidentului, indiferent de numărul persoanelor păgubite şi de cel al persoanelor răspunzătoare de producerea pagubei; b) pagubele produse la locul de muncă de dispozitivele sau instalaţiile montate pe autovehicul, utilizate ca utilaje sau instalaţii de lucru; c) pagubele produse prin accidente survenite în timpul operaţiunilor de încărcare şi descărcare, aceste accidente constituind riscuri ale activităţii profesionale; d) pagubele produse ca urmare a transportului de produse periculoase (radioactive, inflamabile, explozive), acestea din urmă determinînd sau agravînd producerea de pagube, dacă riscul transportării unor astfel de produse este supus asigurării obligatorii; e) prejudiciul legat de poluarea mediului din cauza unui accident; f) pagubele pricinuite de dispariţia sau distrugerea valorilor mobiliare, banilor, pietrelor preţioase, obiectelor din metale preţioase şi pietre preţioase, obiectelor de artă şi altor obiecte ale proprietăţii intelectuale; g) reducerea valorii bunurilor după reparaţie; h) pagubele produse prin exploatarea autovehiculelor în cadrul întrecerilor şi antrenamentelor sportive, organizate în locuri special prevăzute pentru acestea; i) pagubele produse în situaţiile în care răspunderea asigurătorului nu începuse ori încetase; j) prejudiciile produse bunurilor aparţinînd persoanelor fizice sau persoanelor juridice asigurate de răspundere civilă auto dacă au fost provocate de un autovehicul aflat în proprietatea sau utilizarea lor; k) sumele pe care utilizatorul răspunzător de producerea pagubei este obligat să le plătească proprietarului, care i-a încredinţat autovehiculul asigurat, pentru avarierea ori distrugerea lui; l) sumele de recuperare a pagubei morale rezultate din accident.

Pentru recuperarea daunelor excluse din asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto conform alin.(1), persoana păgubită este în drept să intenteze în instanţă de judecată acţiune civilă împotriva persoanei răspunzătoare de producerea accidentului.

Prin urmare, instanța de judecată constată că Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule care este aplicabilă speței, stabilește cert pentru care despăgubiri răspunde asiguratorul de răspundere civilă auto și pentru care daune răspunde persoana răspunzătoare de producerea accidentului.

Respectiv, dat fiind faptul că reclamanții solicită încasarea prejudiciului material pentru costul raportului de evaluare a pagubei cauzate automobilului precum și pentru costul reparației automobilului, despăgubiri care nu se regăsesc în prevederile art. 16 alin. (1) pentru care nu răspunde asiguratorul, se atestă că acțiunea civilă în partea acestor pretenții a fost înaintată față pârâții necorespunzători.

Or, instanța reține că, din normele indicate supra rezultă expres că, în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească, drepturile persoanei păgubite prin accident produs de autovehicul aflat în proprietatea sau utilizarea unei persoane asigurate în Republica Moldova *se exercită faţă de asigurătorul de răspundere civilă auto*, în limitele obligaţiei lui stabilite prin prezenta lege, *cu citarea obligatorie, în calitate de intervenienţi accesorii, a persoanei/persoanelor răspunzătoare de producerea accidentului*.

Deci, este de menționat că, despăgubirea pentru prejudiciile materiale inclusiv reparația automobilului este acoperită de asigurator și nu de persoana vinovată de producerea accidentului, iar acțiunea civilă referitor la aceste pretenții poate fi înaintată doar către asigurator și nu către persoana vinovată.

Or este de evidențiat că, acțiunea civilă poate fi înaintată de către persoana păgubită în instanța de judecată împotriva persoanei vinovate de producerea accidentului doar în cazul în care despăgubirile nu cad sub incidența art. 16 alin. (1) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 pentru care răspunde asiguratorul.

Aici, instanța ține să indice că, reclamantul Iuri Sorochin în cadrul ședinței de judecată deși a menționat inițial că nu s-a adresat către Compania de Asigurări deoarece nu cunoștea cu care Companie de Asigurări Ivan Taburceanu avea încheiat contract de asigurare RCA, totuși a comunicat că responsabili pentru repararea prejudiciului material menționat consideră că sunt Ivan Taburceanu și Parascovia Taburceanu.

Astfel, având în vedere că la data producerii accidentului rutier Ivan Taburceanu dispunea de poliță valabilă de asigurare RCA, instanța reține că, în temeiul Legii nr. 414 din 22 decembrie 2006, obligația de a repara prejudiciul material pentru costul raportului de evaluare a pagubei cauzate automobilului precum și pentru costul reparației automobilului revine asiguratorului, și nu pârâților, respectiv aceștia în partea capătului dat de cerere nu pot avea calitatea procesuală pasivă, fapt pentru care cererea de chemare în judecată în partea dată se respinge ca fiind depusă împotrivă pârâților necorespunzători.

Cu privire la cerința reclamanților referitor la repararea prejudiciului material pentru costul devalorizării automobilului în sumă de 10000 lei.

Conform art. 2025 alin. (1) alin. (1) și (2) din Codul civil, repararea prejudiciului se face în natură, prin restabilirea situației anterioare (transmiterea unui bun de același gen și de aceeași calitate, repararea bunului deteriorat etc.), iar dacă aceasta nu este cu putință ori dacă persoana vătămată nu este interesată de repararea în natură, prin plata echivalentului bănesc (despăgubire), stabilit prin acordul părților sau, în lipsa unui asemenea acord, prin hotărîre judecătorească. În cazul deteriorării unui bun, despăgubirea va fi egală cu pierderea valorii bunului și nu a costului reparației dacă costul reparației depășește disproporționat pierderea valorii.

Astfel, atât în cererea de chemare în judecată cât și în cadrul ședinței de judecată, reclamantul Iuri Sorochin a menționat că automobilul de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** care îi aparține cu drept de proprietate a fost procurat în anul 2020, fiind nou, iar la momentul producerii accidentului nu avea pe vitezometru nici 20 000 km, fapt ce se confirmă prin raportul de inspecție tehnică a vehiculului și fiind pe

garanție, astfel că în urma accidentului rutier automobilul dat s-a devalorizat cu 10000 lei.

La caz, instanța de judecată reține că reclamantul Iuri Sorochin întru confirmarea faptul precum că în urma accidentul rutier automobilul model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** s-ar fi devalorizat cu suma de 10000 lei nu a prezentat nici o probă.

Mai mult, nu a prezentat acte care să ateste care era valoarea automobilului înainte și după producerea accidentului rutier, nu a prezentat careva rapoarte de evaluare sau expertiză din care ar rezulta cu certitudine că automobilul de model „*****” cu nr. de înmatriculare ***** dup producerea accidentului din 09 august 2023 s-a devalorizat cu suma de 10000 lei.

Or, faptul că automobilul la momentul producerii accidentului rutier nu avea pe vitezometru nici 20 000 km nu confirmă faptul că după producerea accidentului acesta s-a devalorizat cu suma de 10000 lei, atât timp cât nu au fost prezentate probe în acest sens.

Aici este relevant că, conform art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În aceste circumstanțe, instanța ajunge la concluzia că pretenția reclamanților cu privire la încasarea prejudiciului material pentru costul devalorizării automobilului este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Cu privire la solicitarea reclamanților referitor la încasarea din contul pârâților a prejudiciului moral, instanța menționează următoarele.

Conform art. 2036 alin. (1), (2) Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

Conform art. 2037 alin. (1) și (2) Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Prin prisma normelor citate, care prevăd repararea prejudiciului moral cauzat persoanei, instanța este în drept de a obliga persoana responsabilă la reparația prejudiciului cauzat în situația în care au fost prezentate probe pertinente și concludente care să justifice în mod obiectiv existența unui prejudiciu moral, la caz, în mărimea pretinsă de 30 000 lei.

Instanța de judecată reține că prin noțiunea de prejudiciu moral se înţeleg suferinţele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândiți prin lege (viaţa, sănătatea, demnitatea şi reputaţia profesională, inviolabilitatea vieţii

personale, secretul de familie şi personal), prin fapte ce atentează la drepturile personale nepatrimoniale (dreptul de a folosi propriul nume, dreptul de autor).

Obligaţia de a demonstra faptul pricinuirii/cauzării reale a prejudiciului moral o exercită partea care se consideră vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral este necesar ca reclamantul să demonstreze prin ce se manifestă acest prejudiciu moral, precum și să justifice cuantumul acestei pretenții, prin prezentarea documentelor confirmative în acest sens, totodată fiind necesar ca să fie motivate circumstanțele cauzei care justifică acordarea unei reparații, această motivare să nu fie una teoretică și iluzorie.

În acest sens, instanța de judecată remarcă faptul că cele mai frecvent menționate modalități de exprimare a prejudiciului moral, după cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, sunt: durerea, suferința şi rănirile fizice şi psihice, sentimentul de anxietate, stres şi neliniște, sentimentul de neputinţă, sentimentul de frustrare, nedreptate şi umilință, starea de frică şi incertitudine de lungă durată, perturbarea vieţii, diminuarea reputaţiei și pierderea de oportunitate.

Astfel, în cererea de chemare în judecată a fost indicat că, în urma accidentului rutier comis de către Parascovia Taburceanu reclamanții au fost în șoc, au suferit stres, tremur nervos, au fost traumați psihologic timp îndelungat, având tulburări de stres posttraumatic, însă instanța de judecată reține că pentru probarea acestor suferințe nu au fost prezentate careva probe pertinente și concludente, cum ar fi rapoarte de evaluare psihologice, consultația unui psiholog, rețete medicale, etc, or, doar invocarea suportării unor suferințe nu sunt suficiente pentru obligarea pârâtului la repararea prejudiciului moral.

Mai mult, instanța de judecată menționează că, deși în cererea de chemare în judecată este relatat că, în momentul producerii accidentului rutier de către Parascovia Taburcean în automobilul care era condus de către Iuri Sorochin se afla și Maria Sorochina acest fapt nu a fost demonstrat prin nici o probă, cu atât mai mult că aceasta ar fi suferit careva prejudicii morale în urma acțiunilor admise de către partea pârâtă.

Respectiv, ținând cont că contrar art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, reclamanții Iurie Sorochin și Maria Sorochina nu au motivat și probat faptul suportării prejudiciului moral în sumă de 30 000 lei, drept urmare a acțiunilor admise de pârâta Parascovia Taburceanu și nici nu au justificat cuantumul acestor solicitări, instanța de judecată va respinge cerința reclamanților privind repararea prejudiciului moral ca fiind neîntemeiată.

Cu privire la solicitarea încasării cheltuielilor de judecată.

Conform art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

În corespundere cu norma prevăzută la art. 94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părţii care a avut câştig de cauză toate cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Conform art.96 alin.(1),(1^1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin.(1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Ținând cont că, au fost respinse pretențiile cu privire la repararea prejudiciului material și moral, urmează a fi respinsă și pretenția privind încasarea cheltuielilor de judecată, or, acestea se compensează doar în caz de câştig de cauză.

În astfel de circumstanţe, instanța de judecată concluzionează că acţiunea înaintată de Maria Sorochina și Iuri Sorochin împotriva lui Ivan Taburceanu și Parascovia Taburceanu cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, și a cheltuielilor de judecată, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 236, 238-241 din Codul de procedură civilă, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Maria Sorochina și Iuri Sorochin împotriva lui Ivan Taburceanu și Parascovia Taburceanu cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, și a cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Mihaela Scripliuc